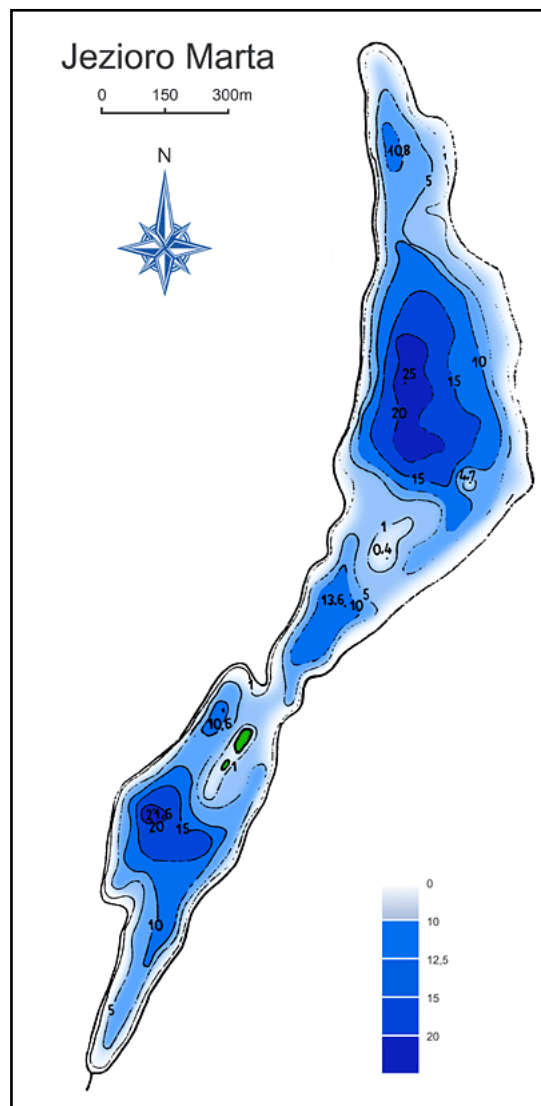

Jezioro Marta

Jezioro w pn-wsch. części Drawieńskiego Parku Narodowego, zwane też Martwica, Martew, Martynberg, Stara Marta. Wydłużone południkowo, ma powierzchnię 73,69 ha i maksymalną głębokość 25 m, należąc do głębszych jezior regionu. Jezioro to ma specyficzne ukształtowanie dna. Cztery głęboczki rozdzielone są płycznami (poniżej 1 metra głębokości), na których rosną barwne podwodne łąki ramienic. Jest typowym mezotroficznym jeziorem ramienicowym. Czysta woda ma przejrzystość do 6 m. Marta jest tzw. jeziorem dimiktycznym, to znaczy wody jej głęboczków są mieszane przez wiatr tylko wiosną i jesienią. Latem ustala się termiczne uwarstwienie wody. Głębinowe warstwy wód, poniżej 7-8 m mają nawet w najcieplejszych miesiącach temperaturę 5C. Jednak wskutek małej żyzności wód nawet latem rozpuszczonego w wodzie tlenu brakuje tylko w najgłębszych miejscach jeziora. Poziom wody w ciągu roku waha się o ok. 20 cm. Oprócz źródła od pn.-zach. jezioro jest prawdopodobnie zasilane w wodę z

podziemnych warstw wodonośnych. Budowa geologiczna terenu sprawia, że potencjalnym zagrożeniem dla czystości jego wód byłyby wszystkie zanieczyszczenia wprowadzone do wód podziemnych w miejscowości Martew. Fauna ryb jeziora Marta zdominowana jest przez okonia i płoć. Oprócz nich występuje tu krąp, leszcz, lin, szczupak i węgorz. W głębinach żyje sielawa i sieja; ta ostatnia pochodzi tu jednak z zarybień materiałem nieznanego pochodzenia i nie ma charakteru rodzimego. Ichtiologiczną osobliwością Marty jest występowanie tołpygi, roślinożernej ryby pochodzenia azjatyckiego, introdukowanej tu przez powstaniem Drawieńskiego Parku Narodowego.

Roślinność przybrzeżna jeziora jest stosunkowo skąpa, a w szuwarach licznie występuje kłoc wiechowata, wskazując na dużą zawartość węgla wapnia w osadach dennych. Charakterystyczny dla jezior o wodzie bogatej w wapń szmaragdowy kolor wody. Botanicy znaleźli tu aż 7 różnych gatunków ramienic, w tym rzadką *Chara jubata*. Najgłębiej, nawet na kilkunastu metrach głębokości, rosną podobne do ramienic kryniczki (*Nitella flexilis*).

W południowej części akwenu jest niewielka wysepka. Ciekawe przyrodniczo są też: północny i południowy kraniec jeziora. Od północy znajduje się kompleks olsów, niewielkie źródło, a po pn-wsch. stronie - bogate w storczyki łąki. Kraniec południowy to wąska, lecz urokliwa, silnie zarośnięta roślinnością wodną i okolona bagiennymi olsami zatoczka.

Pod nazwą "Stara Martwia" jezioro było wzmiankowane już w XVI-wiecznych dokumentach granicznych. Wzdłuż wschodniego brzegu biegnie czerwony szlak z Pustelni do Tucza, przy Martwicy odgałęzia się od niego niebieski szlak do Krępy.

Data wydruku: 18.10.2017 20:31:50

Adres URL: <http://dnp.pl/marta>